
**SEKSYEN 10 AKTA KEGANASAN
RUMAHTANGGA 1994 LWN. SEKSYEN 426(1)
KANUN PROSEDUR JENAYAH**

Pada amnya di dalam sesuatu prosiding sivil di mahkamah, tujuan utama sesuatu kes itu dibawa adalah supaya pihak yang terjejas akibat daripada sesuatu tindakan oleh pihak lawan boleh mendapat bantuan mahkamah untuk mengembalikannya kepada kedudukan asal. Gantirugi, injunksi, deklarasi, habeas corpus, mandamus, certiorari dan beberapa bentuk remedi lain biasanya akan dipohon oleh pihak yang terjejas.

Menyedari hakikat bahawa mangsa-mangsa keganasan rumahtangga adalah terdedah kepada berbagai bentuk kecederaan pada tubuh dan juga mental, kerosakan harta dan kerugian kewangan maka satu peruntukan telah dimasukkan di dalam Akta Keganasan Rumahtangga 1994,¹ iaitu seksyen 10. Peruntukan ini membolehkan seseorang mangsa keganasan rumahtangga menuntut pampasan terhadap pelaku keganasan rumahtangga. Seksyen 10(1) berbunyi:

- “(1) Jika seseorang mangsa keganasan rumahtangga mengalami kecederaan diri atau kerosakan kepada harta atau kerugian kewangan akibat daripada keganasan rumahtangga itu, mahkamah yang mendengar tuntutan bagi pampasan boleh mengawardkan apa-apa pampasan berkenaan dengan kecederaan atau kerosakan atau kerugian itu sebagaimana yang difikirkannya adil dan munasabah.”

1. Permulaan Prosiding

Akta 521 merupakan suatu Akta yang spesifik berkenaan dengan keganasan rumahtangga. Seksyen 2 Akta 521 mendefinisikan

¹Akta 521.

'mahkamah' dan dengan itu dapatlah kita membuat kesimpulan tentang cara yang diperuntukkan di bawah Akta 521 mengenai proses mendapatkan pampasan.

'Mahkamah' didefinisikan sebagai:

- a) Berkenaan dengan prosiding jenayah yang melibatkan pengatahan keganasan rumahtangga, mahkamah yang kompeten untuk membicarakan kesalahan sebenar yang atasnya tertuduh itu dipertuduh;
- b) berkenaan dengan prosiding sivil bagi pampasan di bawah seksyen 10, mahkamah yang kompeten untuk mendengar tuntutan-tuntutan itu secara tort.²

Ini bermakna mangsa keganasan rumahtangga hendaklah memulakan satu tindakan di mahkamah yang berbidang kuasa sivil bagi menuntut pampasan. Oleh itu jika satu perlakuan keganasan rumahtangga berlaku maka dua prosiding yang berasingan harus dibawa. Pertamanya ialah tindakan jenayah yang pada amnya dibawa oleh pihak pendakwa² manakala keduanya ialah prosiding sivil yang akan dimulakan oleh si mangsa.

2. Kesan Dua Prosiding Yang Berasingan

(i) Jangka Masa Yang Lama

Secara amnya bagi satu prosiding sivil, masa yang panjang adalah diperlukan untuk sesuatu kes itu diselesaikan. Terdapat pelbagai prosedur yang harus diikuti oleh pihak yang memohon, bermula daripada penyerahan saman sehinggalah kepada pemberian penghakiman. Alasan tindakan di dalam kes keganasan rumahtangga ini adalah di bawah undang-undang tort. Proses dan prosedur undang-undang yang biasa harus diikuti bermula dengan pembuktian elemen-elemen di dalam undang-undang tort sehinggalah kepada taksiran ganti rugi. Ini akan menyebabkan sesuatu tindakan menuntut pampasan mengambil masa yang lama.

²Mengikut seksyen 380 Kanun Prosedur Jenayah, seseorang mangsa boleh memulakan tindakan jenayah terhadap orang yang melakukan kesalahan terhadap diri atau hartanya.

(ii) Kos

Kesan kedua wujudnya prosiding yang berasingan ialah kos yang tinggi. Litigasi sivil bukanlah suatu perkara yang mudah kerana terdapat banyak perkara atau aspek yang harus dipertimbangkan oleh si mangsa sebelum membawa tindakan ke mahkamah. Isu tentang kos mahkamah adalah selalunya dilupakan oleh mangsa yang ingin membawa sesuatu kes ke mahkamah apabila mereka terlalu marah kepada pihak yang mencederakan mereka.

Bagi mereka yang membawa tindakan melalui seorang peguam maka kos mahkamah dan peguam akan ditanggung oleh mangsa terlebih dahulu sehinggalah mahkamah membuat keputusan mengenai kos di akhir perbicaraan.³

3. Alternatif Kepada Seksyen 10

Seksyen 426 (1) Kanun Prosedur Jenayah (KPJ) memperuntukkan:

“Mahkamah yang menyabitkan seseorang di atas sebarang kesalahan jenayah, pada budibicaranya, bolehlah membuat samada salah satu atau kedua-dua perintah berikut terhadap orang itu, iaitu:

- a) Suatu perintah pembayaran sebarang kos pendakwaan atau sebahagiannya sebagaimana yang diarahkan oleh mahkamah;
- b) Sesuatu perintah pembayaran olehnya sebanyak yang telah ditetapkan oleh Mahkamah secara pampasan kepada mana-mana juga orang, atau wakil mana-mana orang yang cedera dirinya, kelakuan atau hartanya oleh jenayah atau kesalahan yang mana hukuman itu telah dijatuhkan.”

Peruntukan ini memberi kuasa kepada mahkamah untuk mengarahkan pembayaran pampasan di buat di dalam prosiding jenayah dengan syarat

³Aturan 59, Kaedah 2 Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi memperuntukkan bahawa, tertakluk kepada peruntukan-peruntukan nyata mana-mana undang-undang bertulis dan Kaedah-Kaedah ini, kos dan yang bersampingan dengan prosiding di Mahkamah, termasuk pentadbiran harta pusaka dan amanah, hendaklah menurut budi bicara mahkamah dan mahkamah hendaklah mempunyai kuasa penuh untuk menentukan siapa dan pada takat apa kos itu hendak di bayar.

si pelaku keganasan itu telah disabitkan.⁴ Seksyen 432 pula antara lainnya memperuntukkan tentang pembayaran pampasan secara beransur-ansur. Peruntukan-peruntukan ini sepatutnya boleh digunakan semasa prosiding keganasan rumahtangga yang mana mangsa tidak lagi perlu memulakan satu prosiding yang berasingan di mahkamah berbidangkuasa sivil hanya untuk mendapatkan pampasan. Pampasan yang telah diperuntukkan di dalam undang-undang jenayah ini hendaklah dilihat bukan sebagai untuk membebaskan penjenayah daripada kesalahan yang telah dilakukan tetapi adalah untuk memberi satu remedi yang segera kepada mangsa jenayah tersebut tanpa perlu melalui prosiding sivil lagi.⁵

Mengenai pemakaian peruntukan ini, rujukan boleh dibuat kepada Kanun Prosedur Jenayah India yang mana mahkamah diberi kuasa untuk mengarahkan pembayaran ganti rugi kepada mangsa.⁶ Pampasan boleh diberikan jika si mangsa dapat membuktikan tiga elemen utama, iaitu, dia mengalami kerugian atau kecederaan dan disebabkan oleh perlakuan jenayah tertuduh. Elemen ketiga ialah mangsa harus membuktikan bahawa dia berhak menuntut pampasan tersebut di mahkamah sivil.

Satu perbandingan jika dibuat antara peruntukan seksyen 357(1)(b) di India dengan seksyen 426(1) di Malaysia nampaknya elemen ketiga ini tidak wujud di dalam Kanun Prosedur Jenayah Malaysia. Walau bagaimanapun kekurangan elemen ketiga ini tidak membezakan pemakaiannya secara praktikal. Ini adalah kerana menurut Law Commission of India,⁷ tujuan elemen ketiga dimasukkan adalah supaya

⁴Lihat Mimi Kamariah Majid, *Criminal Procedure in Malaysia*, Third Edition, University of Malaya Press, Kuala Lumpur, 1999, di muka surat 520.

⁵*R v Inwood* [1975] 60 Cr App R 70, di muka surat 73.

⁶Seksyen 357(1)(b) Kanun Prosedur Jenayah India memperuntukkan:

- (1) When a court imposes a sentence of fine or a sentence (including the sentence of death) of which fine forms a part, the court may, when passing judgment, order the whole or any part of the fine recovered to be applied...
- b) in the judgment to any person of compensation for every loss or injury caused by the offence, when compensation is, in the opinion of the court, recoverable by such person in a civil court."

⁷Di dalam laporannya yang ke 41.

perbuatan yang dilakukan itu bukan sahaja terjumlah kepada jenayah tetapi juga kepada tort. Melihat daripada sudut ini maka jelas tiada perbezaan ketara kerana Akta 521 akan hanya terpakai jika perbuatan yang dilakukan oleh pelaku keganasan terjatuh di bawah Kanun Keseksaan dan pada waktu yang sama ianya juga terjumlah kepada tort.⁸

4. Jumlah Tuntutan

Hanya terdapat satu kes di bawah seksyen 426(1) Kanun Prosedur Jenayah berkenaan pemberian pampasan kepada mangsa perlakuan jenayah yang telah dilaporkan.⁹ Selain daripada itu tidak banyak panduan boleh diperolehi.¹⁰ Walau bagaimanapun jika merujuk kepada kedudukan

⁸Seksyen 3 Akta 521 memperuntukkan bahawa Akta 521 hendaklah dibaca bersama dengan peruntukkan-peruntukkan Kanun Keseksaan. Di samping itu jika kita merujuk kepada seksyen 2 Akta 521, definisi 'keganasan rumahtangga' adalah secara amnya merangkumi perlakuan tort. Seksyen berkenaan memperuntukkan:

"'keganasan rumahtangga' ertinya perlakuan mana-mana perbuatan yang berikut:

- a) secara bersengaja atau dengan disedarinya meletakkan, atau cuba meletakkan, mangsa itu dalam keadaan ketakutan kecederaan fizikal;
- b) menyebabkan kecederaan fizikal kepada mangsa itu dengan sesuatu perbuatan yang diketahui atau sepatutnya diketahui akan menyebabkan kecederaan fizikal;
- c) memaksa mangsa itu dengan paksaan atau ancaman untuk melakukan apa-apa kelakuan atau perbuatan, berbentuk seksual atau pun selainnya, yang mangsa itu berhak tidak melakukan;
- d) mengurung atau menahan mangsa tanpa kerelaan mangsa itu; atau
- e) melakukan khianat atau kemusnahan atau kerosakan kepada harta dengan niat untuk menyebabkan atau dengan disedari bahawa ia berkemungkinan menyebabkan kesedihan atau kekusaran kepada mangsa itu."

⁹Di dalam kes *Raja Izzuddin Shah v Public Prosecutor* [1979] 1 MLJ 270, kecederaan yang dialami adalah satu kesan 'abrasions' yang berukuran 1½ sentimeter x ½ sentimeter di bahagian pipi dan tedapat kesan lebam. Mahkamah di dalam kes ini telah mengawardskan pampasan sebanyak RM200.

¹⁰Sila rujuk John Sprack, *Emmins on Criminal Procedure*, Sixth Edition, Blackstone Press Limited, London, 1995, di muka surat 460 hingga 462. Telah diperuntukkan tentang jadual jumlah ganti rugi yang perlu dibayar berdasarkan kecederaan yang dialami oleh mangsa walau bagaimanapun ia hanyalah satu panduan yang digunakan oleh Majistret di England.

di India, mahkamah di sana telah memberi panduan bagaimana peruntukan seksyen 357(1)(b) Kanun Prosedur Jenayah India harus dipakai. Di dalam menentukan jumlah tuntutan mahkamah akan melihat kepada fakta kes, bentuk jenayah yang dilakukan, kemunasabahan tuntutan dan kemampuan tertuduh untuk membayar pampasan.¹¹ Pihak pengadu atau mangsa juga harus menyatakan kepada mahkamah alasan tuntutan itu dilakukan dan pada masa perbicaraan tertuduh mempunyai peluang untuk mematahkan sebarang pernyataan yang di buat oleh mangsa.¹²

Perintah mengenai pembayaran pampasan hendaklah menjadi sebahagian daripada hukuman atau perintah yang dibuat¹³ dan hendaklah dibuat berdasarkan kepada pernyataan kerugian, kecederaan atau kerosakan yang dialami atau perbelanjaan yang telah dikeluarkan dan sebagainya.¹⁴ Perintah pembayaran gantirugi ini akan hanya dibuat jika jumlah berkenaan telah dipersetujui atau ianya telah dibuktikan.¹⁵

Jika tertuduh membuat rayuan ke atas sabitannya dan mahkamah yang mendengarnya mengenyahkan sabitan maka perintah pembayaran pampasan juga akan secara automatik diketepikan.¹⁶ Ini adalah antara risiko yang terpaksa ditanggung oleh mangsa jika kes jenayah yang dibawa oleh pihak pendakwa tidak dapat dibuktikan terhadap si tertuduh. Walau bagaimanapun jika pesalah itu gagal membayar pampasan, mahkamah tidak mempunyai kuasa untuk menjatuhkan hukuman penjara sebagai gantian kepada kegagalan itu.¹⁷ Sungguhpun terdapat sedikit kelemahan jika menggunakan seksyen 426(1) seperti yang dibincangkan di atas akan tetapi ianya dapat mengurangkan masa yang harus ditunggu oleh mangsa dan juga kos guaman.

¹¹Rujuk kes *Sarwan Singh v State of Punjab* AIR 1978 SC 1525, di muka surat 1529.

¹²Kes *The Queen v Gour Churn Doss & Anor* 11 W.R. 53.

¹³*Ibid.*

¹⁴R. Nagaratnam, *Sohni's The Code of Criminal Procedure*, Nineteenth Edition, Volume 4, The Law Book Company (P) Ltd., India, 1973, di muka surat 3874.

¹⁵*R v Vivian* [1979] 1 WLR 291

¹⁶*Ibid.* Sila rujuk kes *Gurbax Singh v State of Punjab* [1973] CLR 247.

¹⁷Sila rujuk kes *Muniandey v Public Prosecutor* [1955] MLJ 231 dan kes *Yahman bin Mohamed Tahir & Anor v The Public Prosecutor of Johore* [1940] MLJ 196. Ini adalah kerana seksyen 426(2) Kanun Prosedur Jenayah menjadikan kegagalan ini satu pengecualian kepada pemakaian seksyen 432(1).

Seksyen 173A Kanun Prosedur Jenayah juga memperuntukkan tentang pembayaran pampasan oleh seseorang yang tuduhan terhadapnya telah terbukti. Mengikut peruntukan ini, mahkamah setelah mengambil kira keadaan kes tersebut termasuk umur, kesihatan, kelakuan dan rekod dahulu pesalah membuat perintah menolak pertuduhan selepas teguran diberi atau membebaskan seseorang itu dengan bon bersama penjamin atau tanpa penjamin. Sebagai tambahan kepada perintah ini mahkamah juga boleh memerintahkan supaya pesalah itu membayar pampasan kepada mangsa untuk kecederaan atau kerugian yang dialami. Walau bagaimanapun, peruntukan seksyen 173A ini adalah tidak sesuai dan tidak selaras dengan perkembangan semasa kerana pembayaran pampasan hanya dihadkan kepada RM50 sahaja.

Di dalam keadaan-keadaan tertentu seperti kes yang melibatkan pesalah kali pertama atau apabila seseorang pesalah itu dibebaskan dengan bon bersama penjamin atau tanpa penjamin, mahkamah boleh mengarahkan bahawa kos-kos pendakwaan kes tersebut ditanggung oleh pesalah berkenaan.¹⁸ Perintah pembayaran kos ini adalah satu bentuk hukuman kepada pesalah manakala bagi kes-kes dimana mangsa sendiri atau melalui peguamnya melakukan pendakwaan maka mungkin peruntukan ini sesuai digunakan untuk mengurangkan beban kewangan mangsa.

Oleh itu, pada pendapat penulis jika peruntukan-peruntukan yang bersesuaian di dalam Kanun Prosedur Jenayah digunakan oleh mahkamah di Malaysia maka mangsa keganasan rumahtangga akan mendapat lebih manfaat terutama sekali penjimatan dari segi masa dan kos.

Kesimpulan

Pada amnya adalah suatu perkara yang amat baik bagi pihak perundangan untuk mengadakan peruntukan berkenaan dengan pampasan di dalam Akta 521. Walau bagaimanapun adalah diharapkan aspek praktikal Akta tersebut akan dikaji dengan lebih terperinci supaya mangsa keganasan rumahtangga akan mendapat pembelaan yang sewajarnya. Pemberian pampasan kepada mangsa keganasan rumahtangga adalah satu usaha yang baik tetapi jika melihat kepada

¹⁸Sila rujuk seksyen-seksyen 426, 294 dan 173A Kanun Prosedur Jenayah.

peruntukan seksyen 10 Akta 521 apa yang dapat dilihat adalah 'memberi di tangan kanan dan menarik di tangan kiri'.

Remedi pada kadar yang segera adalah amat perlu kepada mangsa-mangsa keganasan rumahtangga. Jika mangsa terpaksa menunggu untuk tempoh yang terlalu lama di samping melalui berbagai kerenah birokrasi dan undang-undang maka sudah tentu niat Parlimen untuk membantu golongan ini tidak akan tercapai.

Jal Zabdi bin Mohd Yusoff*

* Pensyarah
Fakulti Undang-Undang
Universiti Malaya

*Penulis ingin mengucapkan jutaan terima kasih kepada Profesor Dato' Dr. Mimi Kamariah Majid, Dekan, Fakulti Undang-Undang Universiti Malaya dan Puan Noraini bte Abdullah, Pensyarah, Fakulti Undang-Undang, Universiti Malaya atas cadangan dan teguran yang diberikan di dalam menghasilkan penulisan ini. Walau bagaimanapun sebarang kesilapan adalah menjadi tanggungjawab penulis.

BOOK REVIEW

Unvanquished: A U.S.-U.N. Saga

**By Boutros Boutros-Ghali (Random House, 1999, 352 pages, Index)
ISBN 0-375-50050-2**

There are to date seven Secretaries-General of the United Nations. Except for Dag Hammarskjold (the second Secretary-General who had died in office in a plane crash in Ndola, in what was then Northern Rhodesia on 17 September 1961), the first six Secretaries-General of the United Nations have either resigned or retired from office at the end of their terms.¹ Most Secretaries-General of the UN, after their

¹The first Secretary-General of the United Nations, Trygve Lie resigned from office in November 1952. Trygve Lie's resignation became effective on 10 April 1953. For a personal account of events leading to his resignation, see Trygve Lie, *In the Cause of Peace: Seven Years with the United Nations* (Macmillan, New York, 1954), at pages 406-419. Dag Hammarskjold took over from Lie as Secretary-General on 10 April 1953 and served in the post until his death on 17 September 1961. U Thant became Acting Secretary-General on 3 November 1961, was affirmed as Secretary-General on 30 November 1962, was re-elected as Secretary-General in December 1966 and retired on 31 December 1971. U Thant repeatedly refused to serve a third term. For U Thant's accounts of his refusal to serve a third term and the prolonged deadlock over a successor, see U Thant, *View from the UN*, (David & Charles, 1978), at pages 437-438. Kurt Waldheim, in contrast to U Thant, vigorously campaigned for a third term as Secretary-General but was unsuccessful in his bid because China vetoed his candidacy for a third term 16 times before Waldheim withdrew. For an account of how vigorously and 'unashamedly' Waldheim campaigned for a third term as Secretary-General, see Stanley Meisler, *United Nations: The First Fifty Years*, (Atlantic Monthly Press, 1995), at page 201. For Waldheim's own account, see *In the Eye of the Storm: The Memoirs of Kurt Waldheim* (Weidenfeld and Nicolson, 1985),